U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2009, čj. 9596/09-1500-506197, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 – 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad v Libochovicích rozhodnutím ze dne 15. 1. 2009, čj. 960/09/197960/2448, na základě § 48 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků zastavil řízení o odvoláních proti pěti platebním výměrům na daňové penále, a to z důvodu, že žalobce ve lhůtě nedoplnil chybějící náležitosti odvolání.

[2] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 20. 8. 2009, čj. 9596/09-1500-506197, zamítlo odvolání žalobce proti shora vymezenému rozhodnutí správce daně.

II.

[3] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze a postoupenou místně příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Jelikož žalobce nesplnil poplatkovou povinnost jemu stanovenou § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, krajský soud jej vyzval, aby ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy zaplatil soudní poplatek. Žalobce byl současně poučen, že pokud poplatek ve stanovené lhůtě neuhradí, soud řízení zastaví. Žalobce posléze požádal o osvobození od soudního poplatku. Na základě žalobcem doložených údajů krajský soud dospěl k závěru, že jeho majetková situace není natolik nepříznivá, aby

nebyl schopen uhradit soudní poplatek. Proto usnesením ze dne 26. 4. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 24, žalobci nepřiznal osvobození od soudního poplatku.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 8. 2010, čj. 8 Afs 44/2010 - 64, odmítl kasační stížnost proti shora uvedenému usnesení krajského soudu pro neodstranění vad podání.

[5] Krajský soud usnesením ze dne 9. 9. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 70, žalobce opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby, a to ve lhůtě pěti dnů od doručení tohoto usnesení. Podáním ze dne 16. 9. 2010 žalobce požádal o prodloužení lhůty k uhrazení soudního poplatku nejpozději do poloviny října roku 2010. Na toto podání krajský soud reagoval přípisem, ve kterém uvedl, že žalobce byl k uhrazení soudního poplatku poprvé vyzván již dne 24. 2. 2010, proto lhůta pro zaplacení soudního poplatku již dále nebude prodlužována. Krajský soud žalobce současně vyzval k uhrazení soudního poplatku do tří dnů ode dne doručení tohoto přípisu s poučením, že nebude-li soudní poplatek ve lhůtě uhrazen, bude soudní řízení zastaveno. Žalobce podáním ze dne 29. 9. 2010 navrhl, aby byl osvobozen od soudního poplatku. Následně podáním ze dne 5. 10. 2010 požádal krajský soud o prodloužení lhůty k uhrazení soudního poplatku, a to do poloviny listopadu roku 2010.

[6] Krajský soud usnesením ze dne 2. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 – 89, odmítl návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a současně řízení o žalobě zastavil. K odmítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudního poplatku za žalobu uvedl, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, přičemž obě žádosti byly založeny na shodných důvodech. Krajský soud proto daný návrh žalobce odmítl na základě § 46 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud současně řízení zastavil na základě § 47 písm. c) s. ř. s., neboť v daném případě došlo k marnému uplynutí lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Žalobce poplatek neuhradil ani ke dni 20. 10. 2010, ačkoliv byl krajským soudem opakovaně poučen o následcích jeho nezaplacení.

III.

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že předmětným usnesením krajský soud předjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti ve věci návrhu stěžovatele na osvobození od soudního poplatku a současně zpochybňuje smysl institutu kasační stížnosti jako ústavně zaručeného prostředku k výkonu práva na opravný prostředek. Stěžovatel se jako advokát ve smyslu čl. 4 Ústavy České republiky u krajského soudu domáhá ochrany svých majetkových práv proti orgánu státní moci, a to za okolností svědčících zvůli politické strany, která je vůči stěžovateli zjevně činěna za vymáhání jeho základního práva na odměnu za poskytnutou právní pomoc. Zastavením řízení krajský soud hrubě porušil Doporučení výboru ministrů členským státům ke svobodě výkonu advokáta DOP. (2000) 21. a Chartu základních principů evropské advokacie. Stěžovatel dále uvedl, že kasační stížnost blíže odůvodní až dodatečně, jelikož je v současné době vázán úsilím se maximálně zasadit o to, aby nebyla zmařena oběť advokáta JUDr. Ernesta Valka za prosazení standardů právního státu v České a Slovenské republice. Proto stěžovatel požádal, aby mohl kasační stížnost ve věci samé odůvodnit v prosinci 2010.

[8] Krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 29. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 97, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce odstranil vady kasační stížnosti, tedy aby v souladu s § 103 odst. 1 a § 106 odst. 1 s. ř. s. uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů napadá usnesení krajského soudu ze dne 2. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 89. Současně byl poučen o následcích, pokud neodstraní nedostatky kasační stížnosti.

[9] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 1. 2011 odkázal na argumentaci obsaženou v předchozí kasační stížnosti. Dále namítl, že vydáním usnesení ze dne 2. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 89 a ze dne 29. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 96 (pozn. NSS – správně usnesení čj. 15 Af 26/2010 - 97) bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. K protiústavnímu postupu došlo též nesprávným poučením soudu o opravném prostředku proti usnesení krajského soudu ze dne 29. 11. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 97. Předmětné usnesení bylo vydáno orgánem soudu – vyšší soudní úřednicí, který není ve světle ústavních principů nadán výkonem soudní pravomoci rozhodovat o právech a povinnostech účastníků řízení, a to ani v rozsahu poučení. Výkon soudní pravomoci administrativními pracovníky soudu je v rozporu s právem účastníka řízení jednat před soudem. Tento postup podle stěžovatele nasvědčuje tomu, že výkon soudní pravomoci administrativními pracovníky je u krajského soudu praktikován jako dvouinstanční řízení svého druhu. Uvedené usnesení soudu je navíc neurčité a nesrozumitelné v tom, z jaké zákonné úpravy soud dovozuje přípustnost výkonu soudní pravomoci administrativními pracovníky soudu. Proto není způsobilé založit právní účinky usnesení a tudíž je proti němu přípustný opravný prostředek. Stěžovatel se v kasační stížnosti dále obšírně vyjádřil k vraždě JUDr. Ernesta Valka.

[10] Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 21. 2. 2011 se stěžovatel v reakci na informaci o probíhajícím řízení před Nejvyšším správním soudem opětovně vyjádřil k vraždě JUDr. Ernesta Valka.

IV.

[11] Vyjádření žalovaného nebylo v této věci vyžádáno.

V.

[12] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být meritorně projednána.

[13] Podle § 106 odst. 1 musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platí obdobně.

[14] Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhal možnosti uplatnění opravného prostředku proti výzvě k odstranění nedostatků kasační stížnosti a dále vznesl výhrady proti osobě, která vydala tuto výzvu.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvodu, pro který by se měl ztotožnit se stěžovatelovou námitkou, že byl nesprávně poučen o opravném prostředku proti usnesení krajského soudu, kterým byl vyzván k odstranění nedostatků kasační stížnosti. Tato výzva je procesním rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Účelem takového rozhodnutí bylo umožnit stěžovateli, aby doplnil požadované právní a skutkové důvody kasační stížnosti, a tím aby odstranil nedostatek podmínek řízení. Opravný prostředek - kasační stížnost - směřující proti této výzvě je proto ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná.

[16] Nejvyšší správní soud k výtce žadatele, že výzva k odstranění vad kasační stížnosti byla v rozporu s ústavními principy vydána vyšší soudní úřednicí, konstatuje, že tato skutečnost nemůže založit nezákonnost či dokonce protiústavnost usnesení čj. 15 Af 26/2010 - 97. Podle § 10 odst. 3 písm. c) zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, může vyšší soudní úředník provádět v soudním řízení správním úkony soudu spočívající v odstraňování vad podání a odmítání podání pro neodstranění vad. Nejvyšší správní soud neshledal důvodu, proč by tento, zákonem aprobovaný, postup měl být v rozporu s ústavními principy. Na tuto otázku nelze nalézt odpověď ani v kasační stížnosti stěžovatele.

[17] Dané námitky ovšem nesměřují proti usnesení o odmítnutí návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků za podání žaloby ani proti výroku o zastavení řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud je proto nepovažuje za řádné odstranění vad kasační stížnosti. S ohledem na § 106 odst. 1 s. ř. s. měl stěžovatel v kasační stížnosti jednoznačně, určitě a srozumitelně uvést konkrétní skutkové a právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí krajského soudu za nezákonné nebo předcházející řízení před tímto soudem za procesně vadné. Kasační stížnost i její doplnění, s výjimkou obecného a nikterak obsažného tvrzení o porušení ústavních principů, však neobsahovala jediný řádný důvod, pro nějž stěžovatel napadal usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby a zastavení řízení. Stěžovatel převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí nesouvisí. Ve světle uvedených požadavků nemůže obstát ani tvrzení stěžovatele, že kasační stížností napadeným usnesením krajský soud předjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků.

[18] Stěžovatel tedy ve stanovené lhůtě chybějící náležitosti kasační stížnosti ani přes výzvu krajského soudu neodstranil a neučinil tak ani v době pozdější. Stěžovatel sice reagoval na výzvu soudu k doplnění kasační stížnosti, ovšem nikoliv takovým způsobem, který by umožnil kasační stížnost věcně projednat. Z kasační stížnosti není zřejmé, jaké konkrétní nedostatky usnesení krajského soudu čj. 15 Af 26/2010 – 89 má Nejvyšší správní soud přezkoumávat. Neodstranění vad podání představuje nedostatek podmínek řízení, který brání věcnému projednání kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl ve smyslu § 37 odst. 5, § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu